

Sygn.akt III APo 1/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Sławomir Bagiński (spr.)

Sędziowie: SA Marek Szymanowski

SO del. Grażyna Załęska-Bartkowiak

Protokolant: Magda Małgorzata Gołaszewska

po rozpoznaniu na rozprawie 5 października 2017 r. w B.

sprawy obwinionej J. S.

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego dla (...) przy Ministrze Edukacji Narodowej

na skutek odwołania obwinionej J. S.

od orzeczenia Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej dla (...) przy Ministrze Edukacji Narodowej z 19 maja 2017 r.
sygn. akt OKDN.003.1.32.2015

oddala odwołanie.

Sygn. akt III APo 1/17

UZASADNIENIE

Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna dla (...) przy Ministrze Edukacji Narodowej, po przeprowadzeniu rozprawy dyscyplinarnej, orzeczeniem wydanym 19 maja 2017 r. uchyliła orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej dla (...) przy Wojewodzie (...) - (...) z 11 lutego 2015 r. i sprawę przekazała tej Komisji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu orzeczenia Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna wskazała, iż Rzecznik Dyscyplinarny dla (...) przy Wojewodzie (...) - (...), we wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego z 22 grudnia 2014 r. Nr R..D. (...).33. (...), obwinił J. S., nauczyciela w Szkole Podstawowej w L. o pozostawienie bez opieki 5 września 2014 r. w Szkole Podstawowej w L., ucznia J. O., mimo ciężącego na niej obowiązku odpowiedzialności za bezpieczeństwo dziecka oraz nieudzielenie tamtego dnia, wskazanemu wyżej uczniowi pomocy pedagogicznej, w tym niepoinformowanie matki dziecka o sytuacji zagrażającej jego życiu i zdrowiu, co stanowi uchybienie godności zawodu nauczyciela oraz obowiązkowi określonym w art. 6 ustawy Karta Nauczyciela. Nauczyciel obowiązany jest bowiem rzetelnie realizować zadania związane z powierzonym mu stanowiskiem oraz podstawowymi funkcjami szkoły - dydaktyczną, wychowawczą i opiekuńczą, wspierać każdego ucznia w jego rozwoju, dążyć do pełni własnego rozwoju osobowego, kształcić i wychowywać dzieci w poszanowaniu Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, w atmosferze wolności sumienia i szacunku dla każdego człowieka, dbać o kształtowanie u uczniów postaw moralnych i obywatelskich. Za uchybienia w tym zakresie nauczyciel stosownie do art. 75 ustawy Karta Nauczyciela, podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Rzecznik Dyscyplinarny wniósł o wymierzenie J. S. kary dyscyplinarnej określonej przepisem art. 76 ust. 1 pkt 1 cytowanej ustawy, tj. kary nagany z ostrzeżeniem. Komisja Dyscyplinarna dla (...) przy Wojewodzie (...) - (...) 11 lutego 2015 r. wydała postanowienie Nr (...) (...) 1.2015, w którym na podstawie § 4 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z 22 stycznia 1998 r. w sprawie komisji dyscyplinarnych i trybu postępowania dyscyplinarnego (Dz. U. Nr 15, poz. 64) postanowiła umorzyć postępowanie dyscyplinarne.

Odwołanie od powyższego postanowienia wniósł Rzecznik Dyscyplinarny dla (...) przy Wojewodzie (...) - (...), wnosząc zgodnie z art. 40 ust. 1 cytowanego rozporządzenia, o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy komisji dyscyplinarnej pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Rzecznik podkreślił, iż komisja wydała postanowienie po analizie wniosku formalnego obrońcy podczas rozprawy oraz po wysłuchaniu argumentacji rzecznika dyscyplinarnego. Postępowanie dowodowe nie było prowadzone. Wskazując na § 36 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia w sprawie komisji dyscyplinarnych i trybu postępowania dyscyplinarnego, komisja wydaje orzeczenie (nie zaś postanowienie) o umorzeniu postępowania, jeżeli zachodzą okoliczności, o których mowa w § 4 ust. 1 rozporządzenia, albo gdy rzecznik dyscyplinarny odstępuje od wniosku o ukaranie. Zdaniem Rzecznika, w przedmiotowej sprawie, żadna z powyższych przesłanek nie wystąpiła, dlatego też wniósł on o uchylenie orzeczenia komisji dyscyplinarnej pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Ponadto podkreślił, iż komisja dyscyplinarna przychyliła się do wniosku formalnego obrońcy o umorzenie postępowania ze względu na przedawnienie odpowiedzialności dyscyplinarnej.

W odwołaniu od orzeczenia, Rzecznik Dyscyplinarny podniósł, iż o umorzeniu postępowania zadecydowało błędne przyjęcie, że powzięcie przez (...) - (...) Kuratora Oświaty informacji o zdarzeniu w Szkole Podstawowej w L. było równoznaczne z otrzymaniem tej wiadomości przez Wojewodę (...) - (...). Rzecznik stwierdził, iż wskazana w uzasadnieniu orzeczenia data 8 września 2014 r. w żaden sposób nie może być uznawana za termin powzięcia przez organ, przy którym działa komisja, wiadomości o uchybieniu godności zawodu lub obowiązkom nauczyciela z uwagi na to, że jest to data sporządzenia pisma informującego kuratora oświaty o zdarzeniu (pismo wpłynęło do Kuratorium (...) w O. 11 września 2014 r.). Komisja nie uwzględniła argumentacji zawartej we wniosku formalnym Rzecznika Dyscyplinarnego, iż (...) - (...) Kurator Oświaty nie został upoważniony przez Wojewodę (...) - (...) do wykonywania zadań w imieniu organu, przy którym działa komisja dyscyplinarna. W ocenie Rzecznika Dyscyplinarnego, dniem uzyskania przez organ, przy którym działa komisja, wiadomości o popełnieniu czynu uzasadniającego nałożenie kary był 3 października 2014 roku.

Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna dla (...) przy Ministrze Edukacji Narodowej, uchylając 19 maja 2017 r. orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej dla (...) przy Wojewodzie (...) - (...) z 11 lutego 2015 r., po wnikliwej analizie zgromadzonego materiału dowodowego, podzieliła stanowisko Rzecznika Dyscyplinarnego dla (...) przy Wojewodzie (...) - (...).

Komisja wskazała, iż w toku prowadzonego przez Rzecznika Dyscyplinarnego dla (...) przy Wojewodzie (...) - (...) postępowania wyjaśniającego, przesłuchano dziesięciu świadków, w tym: matkę J. O. ucznia klasy II, dyrektora Szkoły Podstawowej w L., pedagoga szkolnego, pomoc nauczyciela w Punkcie Przedszkolnym w L., nauczycieli i matki uczniów uczęszczających do klasy J. O.. Przeprowadzono również dowody z dokumentów, przy czym wyniki postępowania wyjaśniającego wskazywały, że J. S., nauczycielka i wychowawczyni klasy (...) Szkoły Podstawowej w L., 5 września 2014 r. pozostawiła ucznia tej klasy - J. O. bez opieki na pierwszym piętrze budynku szkolnego i udała się z pozostałymi uczniami na śniadanie do innego budynku szkolnego, położonego po przeciwnej stronie ulicy. Z niepotwierdzonych informacji uzyskanych przez dyrektora szkoły od innych uczniów klasy II wynikało, że J. O. pozostawiony sam, siedział na parapecie otwartego okna w klasie i miał zamiar skoczyć z tego okna. Dowody potwierdzające uchybienie obowiązkom nauczyciela zawarto w zeznaniach dyrektora szkoły i matki wyżej wymienionego dziecka. Co więcej, potwierdzeniem powyższego zachowania nauczycielki są zapisy protokołu kontroli, przeprowadzonej przez Kuratorium (...) w O.. J. S. nie udzieliła J. O. pomocy pedagogicznej 5 września 2014 r. i nie skontaktowała się z matką dziecka w sprawie jego zachowania. Obwiniona nie złożyła wyjaśnień w swojej sprawie, mimo dwukrotnego wyznaczenia terminu.

Komisja Dyscyplinarna dla (...) przy Wojewodzie (...) - (...), po przeprowadzeniu analizy wniosku formalnego obrońcy oraz wysłuchaniu argumentacji Rzecznika i obrońcy, postanowiła umorzyć postępowanie dyscyplinarne. Komisja przyjęła, iż powzięcie przez (...) - (...) Kuratora Oświaty informacji o przedmiotowym zdarzeniu w Szkole Podstawowej w L. (8 września 2014 r.) jest równoznaczne z otrzymaniem tej wiadomości przez Wojewodę (...) - (...), uznając tym samym, że nastąpiło przedawnienie odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna dla (...) przy Ministrze Edukacji Narodowej uznała za zasadne stanowisko Rzecznika Dyscyplinarnego dla (...) przy Wojewodzie (...) - (...), iż w przedmiotowej sprawie nie nastąpiło przedawnienie odpowiedzialności dyscyplinarnej oraz nie zaszły okoliczności, aby umorzyć postępowanie dyscyplinarne wobec J. S..

W ocenie Komisji Odwoławczej, z akt sprawy nie wynikało, aby Komisja Dyscyplinarna dla (...) przy Wojewodzie (...) - (...) miała podstawy do umorzenia postępowania dyscyplinarnego wobec J. S., bowiem nie zaszły okoliczności, o których mowa § 36 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia w sprawie komisji dyscyplinarnych i trybu postępowania dyscyplinarnego. Zdaniem Komisji Odwoławczej, błędne jest stanowisko uznające powzięcie przez (...) - (...) Kuratora Oświaty informacji o zdarzeniu w Szkole Podstawowej w L. za równoznaczne z otrzymaniem tej wiadomości przez Wojewodę (...) - (...). Podjęcie czynności kontrolnych przez (...) - (...) Kuratora Oświaty nie można uznać za wszczęcie postępowania wyjaśniającego przez rzecznika dyscyplinarnego, gdyż w okresie do 10 marca 2015 r. (...) - (...) Kurator Oświaty nie posiadał kompetencji do realizacji zadań organu, przy którym działa komisja dyscyplinarna i nie mógł polecić rzecznikowi przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego. Dopiero 11 marca 2015 r. zostało zawarte porozumienie pomiędzy Wojewodą (...) - (...) a (...) - (...) Kuratorem Oświaty w sprawie powierzenia zadań związanych z działalnością Komisji Dyscyplinarnej dla (...) przy Wojewodzie (...) - (...).

Z akt sprawy wynikało, że organ, przy którym powołana została komisja dyscyplinarna, uzyskał wiadomość o popełnieniu czynu uzasadniającego nałożenie kary 3 października 2014 r. Postępowanie dyscyplinarne zostało wszczęte 2 stycznia 2015 r., czyli przed upływem trzech miesięcy, o których mowa w art. 81 ust. 1 ustawy Karta Nauczyciela. Stąd też Komisja Dyscyplinarna uznała, iż w sprawie nie nastąpiło przedawnienie odpowiedzialności dyscyplinarnej. W ocenie Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej wydanie przez komisję dyscyplinarną pierwszej instancji postanowienia w sprawie (nie orzeczenia) jest niezgodne z § 36 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia w sprawie komisji dyscyplinarnych i trybu postępowania dyscyplinarnego. Ponadto podczas rozprawy dyscyplinarnej, która odbyła się 11 lutego 2015 r. nie przeprowadzono postępowania dowodowego, co narusza przepis § 29 ust. 2 powyższego rozporządzenia, a komisja dyscyplinarna pierwszej instancji, skupiając się na wnioskach formalnych, które wpłynęły w toku rozprawy nie zbadała i nie wyjaśniła istotnych okoliczności sprawy. Zatem nie dokonała oceny, czy obwiniona J. S. uchybiła godności zawodu nauczyciela oraz obowiązkowi określonym w art. 6 ustawy Karta Nauczyciela.

Odwołanie od powyższego orzeczenia Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej dla (...) przy Ministrze Edukacji Narodowej wniosła J. S.. Zasadniczo nie formułując zarzutów, zaskarżyła orzeczenie w całości, wnosząc o:

1. zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez oddalenie zażalenia Rzecznika Dyscyplinarnego dla (...) przy Wojewodzie (...) - (...),
2. zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według nom przepisanych,
3. przedstawienie Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego: czy w świetle art. 13 ust. 1 ustawy z 23 stycznia 2009 r. – wojewoda i administracja rządowa w województwie (tekst jednolity, Dz. U. z 2015 r., poz. 525 ze zm.) w związku z art. 3 pkt 8 oraz art. 31 ust. 1 ustawy z 7 września 1991 r. o systemie oświaty (tekst jednolity, Dz. U. z 2016 r., poz. 1943 ze zm.) powzięcie przez kuratora oświaty wiadomości o popełnieniu czynu uchybiającego godności zawodu nauczyciela lub obowiązkowi określonym w ustawie, jest równoznaczne z powzięciem takiej informacji przez organ, przy którym działa komisja dyscyplinarna pierwszej instancji w rozumieniu art. 85o ust. 1 ustawy z 26 stycznia 1982 r. (tekst jednolity, Dz. U. z 2017 r., poz. 1189).

W uzasadnieniu odwołania skarżąca podniosła, iż istota postępowania sprowadza się do ustalenia, czy w świetle art. 81 ust. 1 (obecnie 850 ust. 1) ustawy Karta Nauczyciela dopuszczalne było wszczęcie postępowania dyscyplinarnego. Zdaniem skarżącej orzeczenie komisji drugiej instancji nie znajduje usprawiedliwienia, bowiem nie poparto go też żadną argumentacją prawną. Istotna jest analiza administracyjnoprawnych zasad działalności administracji zespolonej. Skarżąca podniosła, iż stosownie do treści art. 13 ust. 1 ustawy wojewoda i administracja rządowa w województwie, wojewoda wykonuje zadania przy pomocy organów rządowej administracji zespolonej w województwie. Takim organem jest kurator oświaty - kierownik kuratorium oświaty realizujący zadania wojewody w ramach rządowej administracji zespolonej w województwie (art. 3 pkt 8 ustawy o systemie oświaty).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Aktualna regulacja postępowania dyscyplinarnego nauczycieli, zawarta w art. 75 - 85z ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (t. j., Dz.U.2017.1189) nie ma w pełni zastosowania w niniejszej sprawie, bowiem weszła ona w życie 31 maja 2016 r. - z mocy ustawy z 18 marca 2016 r. o zmianie ustawy Karta Nauczyciela oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2016r. poz. 668). Natomiast czyn zarzucany skarżącej miał mieć miejsce 5 września 2014 r.. W świetle art. 11 ustawy z 18 marca 2016 r., do wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia jej w życie postępowań wyjaśniających i postępowań dyscyplinarnych stosuje się przepisy dotychczasowe. Oznacza to, iż w postępowaniu dyscyplinarnym, którego dotyczy niniejsza sprawa mają zastosowanie przepisy Karty Nauczyciela w brzmieniu obowiązującym w dacie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, co nastąpiło 2 stycznia 2015 r. (postanowienie Komisji Dyscyplinarnej dla (...) przy Wojewodzie (...) - (...) z akt sprawy dyscyplinarnej). Nie wyklucza zastosowania przepisów korzystniejszych, jeżeli takowe obowiązywałyby w dacie czynu. Zgodnie z ówczesnym brzmieniem art. 77 ust. 5. Karty od prawomocnych orzeczeń odwoławczych komisji dyscyplinarnych przy ministrze właściwym do spraw oświaty i wychowania oraz przy ministrze właściwym do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, w sprawach dyscyplinarnych, stronom przysługuje odwołanie do właściwego ze względu na miejsce zamieszkania obwinionego sądu apelacyjnego - sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem. Zgodnie zaś z ust. 5a cytowanego przepisu, do rozpatrzenia odwołania stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o apelacji. Od orzeczenia sądu apelacyjnego kasacja nie przysługuje. Z analizy daty otrzymania orzeczenia Odwoławczej Komisji i daty wniesienia odwołania wynika, iż odwołanie wniesiono z zachowaniem wspomnianego terminu.

W niniejszej sprawie rozstrzygnąć należało czy nastąpiło przedawnienie możliwości wszczęcia postępowania dyscyplinarnego. Kwestię tę regulował art. 81 ust. 1 Karty, który stanowił, iż postępowanie dyscyplinarne nie może być wszczęte po upływie trzech miesięcy od dnia uzyskania przez właściwy organ, przy którym powołana została komisja dyscyplinarna - wiadomości o popełnieniu czynu uzasadniającego nałożenie kary i po upływie trzech lat od popełnienia tego czynu. Jeżeli jednak czyn stanowi przestępstwo, okres ten nie może być krótszy od okresu przedawnienia ścigania tego przestępstwa. W myśl przepisu art. 77 ust. 1 Karty w sprawach dyscyplinarnych nauczycieli orzekają w pierwszej instancji komisje dyscyplinarne przy wojewodach dla nauczycieli wszystkich szkół na terenie województwa. Komisje dyscyplinarne (w I instancji) dla nauczycieli były zatem powoływane przy wojewodach, podobnie jak ma to miejsce w regulacji obecnej.

Kluczowe znaczenie ma kwestia czy ewentualna wiedza kuratora oświaty o czynie uzasadniającym postępowanie dyscyplinarne nauczyciela, uzasadnia przyjęcie, iż wiadomość o popełnieniu czynu została uzyskana przez właściwy organ, przy którym powołana została komisja dyscyplinarna (wojewoda). Odwołanie oparte jest na takim założeniu.

Sąd Apelacyjny nie podziela tego stanowiska. w dacie czynu i wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, pozycję kuratora oświaty regulowały przepisy ustawy z 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r., Nr 256, poz. 2572). Stosownie do ówczesnego art. 30 ust. 1 tej ustawy Kuratora oświaty powołuje i odwołuje wojewoda, za zgodą ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania. Zadania kuratora regulował natomiast art. 31 ust. 1 tej ustawy wskazując, iż kurator oświaty, w imieniu wojewody, wykonuje zadania i kompetencje w zakresie oświaty określone w ustawie i przepisach odrębnych na obszarze województwa, a w szczególności:

- sprawuje nadzór pedagogiczny nad publicznymi i niepublicznymi szkołami i placówkami oraz placówkami doskonalenia nauczycieli, w tym nad niepublicznymi placówkami doskonalenia nauczycieli o zasięgu ogólnokrajowym, które znajdują się na obszarze danego województwa;
- wydaje decyzje administracyjne w sprawach określonych w ustawie,
- współdziała z radami oświatowymi powołanymi na podstawie art. 48,
- wykonuje zadania organu wyższego stopnia w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego,
- realizuje politykę oświatową państwa, a także współdziała z organami jednostek samorządu terytorialnego w tworzeniu i realizowaniu odpowiednio regionalnej i lokalnej polityki oświatowej, zgodnych z polityką oświatową państwa,
- opracowuje programy wykorzystania środków na dofinansowanie doskonalenia nauczycieli, wyodrębnionych w budżecie wojewody, po zasięgnięciu opinii związków zawodowych reprezentatywnych w rozumieniu ustawy z 6 lipca 2001 r. o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego,
- organizuje olimpiady, konkursy, turnieje, przeglądy oraz inne formy współzawodnictwa i prezentacji osiągnięć uczniów szkół na obszarze województwa,
- współdziała z okręgowymi komisjami egzaminacyjnymi,
- bada potrzeby nauczycieli w zakresie doskonalenia oraz inicjuje i koordynuje działania związane z doskonaleniem nauczycieli, współdziałając z organami prowadzącymi szkoły i placówki, a także może podejmować działania wspomagające materialnie i organizacyjnie doskonalenie nauczycieli, w szczególności promować nowatorstwo dydaktyczno-wychowawcze,
- wspomaga działania w zakresie organizowania egzaminów i sprawdzianów w szkołach,
- współdziała z organami jednostek samorządu terytorialnego w zakresie kształtowania i rozwoju bazy materialnej szkół i placówek,
- współdziała z właściwymi organami, organizacjami i innymi podmiotami w sprawach dotyczących warunków rozwoju dzieci i młodzieży, w tym w przeciwdziałaniu zjawiskom patologii społecznej, a także może wspomagać działania tych podmiotów,
- koordynuje, wspomaga i nadzoruje organizację wypoczynku dzieci i młodzieży na obszarze województwa w okresie ferii letnich i zimowych,
- wykonuje inne zadania określone w przepisach odrębnych, w szczególności w zakresie obronności.

Z szerokiego rozpisania kompetencji - nawet przy uwzględnieniu otwartego katalogu tych uprawnień - nie wynika jednak udział kuratora lub jego aktywność w postępowaniu dyscyplinarnym, w szczególności nie wynika z nich obowiązek kuratora zawiadomiania wojewody czy rzecznika dyscyplinarnego o podstawach do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego w stosunku do konkretnego nauczyciela. Stwierdzić należy, iż jeżeli ustawodawca wymagał od kuratora zawiadomienia wojewody o określonym uchybieniu, to wyraźnie uregulował to w art. 34 ust. 4 wspomnianej ustawy, gdzie wskazano, że jeżeli szkoła lub placówka prowadzone przez jednostkę samorządu terytorialnego, a także sama jednostka samorządu terytorialnego, nie usunie uchybień wynikłych z naruszenia przepisów ustawy, o których mowa w ust. 1, organ sprawujący nadzór pedagogiczny (a zatem i kurator) zawiadamia o tym fakcie wojewodę sprawującego nadzór nad działalnością komunalną. Ustawodawca nie przewidział w tej ustawie, ani też w samej Karcie Nauczyciela, aktywnego udziału kuratora w postępowaniu dyscyplinarnym, w szczególności brak jest podstaw do liczenia terminu przedawnienia od powzięcia wiedzy o określonym zdarzeniu przez

kuratora oświaty. Niewątpliwie, w toku dalszych zmian legislacyjnych ustawy z 7 września 1991 r. o systemie oświaty wzmocniono nawet pozycję kuratora oświaty poprzez przekazanie kompetencji do powoływania go ministrowi, albowiem wcześniej takie uprawnienie posiadał wojewoda (powyższa zmiana weszła w życie 23 stycznia 2016 r.). W okolicznościach niniejszej sprawy nie bez znaczenia jest też to, iż w przypadku Wojewody (...) - (...) dopiero 11 marca 2015 r. doszło do zawarcia porozumienia pomiędzy Wojewodą a (...) - (...) Kuratorem Oświaty w sprawie powierzenia zadań związanych z działalnością Komisji Dyscyplinarnej dla (...) przy Wojewodzie. Zatem dopiero to porozumienie może być traktowane jako włączenie Kuratora (...) - (...) do realizacji zadań w postępowaniu dyscyplinarnym, dotyczącym nauczycieli i w konsekwencji mogłoby uzasadniać przyjęcie, że powzięcie wiedzy przez kuratora o czynie nauczyciela, uzasadniającym wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, jest równoznaczne z powzięciem takiej wiedzy przez wojewodę.

Skarżąca wyprowadza zbyt daleko idące wnioski z art. 13 ust. 1 ustawy z 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie (t. j., Dz. U. 2015 r., poz. 525). W świetle tego przepisu wojewoda wykonuje zadania przy pomocy urzędu wojewódzkiego oraz organów rządowej administracji zespolonej w województwie. W świetle wyżej przedstawionych wywodów, przepis ten nie uzasadnia poglądu, że powzięcie wiadomości o danym zdarzeniu przez kuratora jest równoznaczne z powzięciem takiej wiedzy przez wojewodę. Podkreślenia wymaga bowiem, iż art. 55 tej samej ustawy stanowi, iż organy rządowej administracji zespolonej w województwie przekazują wojewodzie informacje o wynikach kontroli ich dotyczących, prowadzonych na podstawie odrębnych ustaw. Zatem, jeżeli ustawodawca oczekuje zawiadomienia, czy przekazania wojewodzie określonych informacji przez organy rządowej administracji zespolonej, to wyraźnie taki obowiązek w ustawie ustanawia, podobnie jak to wcześniej podkreślono przy art. 34 ust. 4 ustawy z 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r., Nr 256, poz. 2572).

Resumując, w ocenie Sądu Apelacyjnego, Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna dla (...) przy Ministrze Edukacji Narodowej trafnie przyjęła, że do przedawnienia nie doszło.

Mając na uwadze powyższe wywody nie mógł zyskać uznania Sądu Apelacyjnego wniosek, zawarty w odwołaniu, o przedstawienie Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego, bowiem dotyczył on przepisów, które w istocie nie miały zastosowania w sprawie. Nadto przesłanką wystąpienia z pytaniem prawnym do Sądu Najwyższego w świetle art. 390 § 1 k.p.c. jest istnienie poważnych wątpliwości, a takich Sąd Apelacyjny nie powziął przyjmując, iż nie doszło do przedawnienia wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.

Z tego względu na zasadzie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 77 ust. 5 Karty Nauczyciela, w brzmieniu mającym zastosowanie w sprawie, orzeczono jak w wyroku.